

lépcsőházajtó

[2014. március]

sokszor nem tudjuk miért csak jön a könny a szemünkből akkor este anyám is sírt s én tudtam hogy miért az a mocskos disznó így szidta polgáremőt berúgta a lépcsőházajtót amit apád javított meg mert zárva volt a tél a hideg miatt berúgta s vihogva mászott be a részeg feleségével bolydult fény vagyok anyám csapzott haján a szomszédok mind puhányok különösképpen a férfiak de ha ő apád itthon lett volna akkor biztos hogy így csak felgyúltak a villanyok a lépcsőházban fejek jelentek meg az emeleti korlátok fölött aztán húzódtak be anyám nyakán fodrozódó hűvösség vagyok ölbe kapott és kirontott ki törte be kiáltott a sötétbe a részeges disznó polgáremő ott állt diadalmason a kapcsoló előtt ha nem tetszik betöröm a felső ablakot is csak rajta anyám levegőtől cserbenhagyott hangja vagyok a drótos üveget ököllel zúzta be visszahúzott karjából vér ömlött a betonra anyám súlyos ölelésbe vont engem védett az

ajtóra záporozó ütések rúgások hangjától mely mégis besuhant közénk elvérzek te bűdös kurva a lakás huzatos pályaudvarra vált álltunk mint vonatszéliben anyám a húsvágóval én mellette ha betöröd istenemre mondom a koponyádban áll meg anyám félárnyékba veszteglő suhintása vagyok aztán a ragyogó síneken befutott apám

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Dimény Árpád

Látó Szépirodalmi Folyóirat